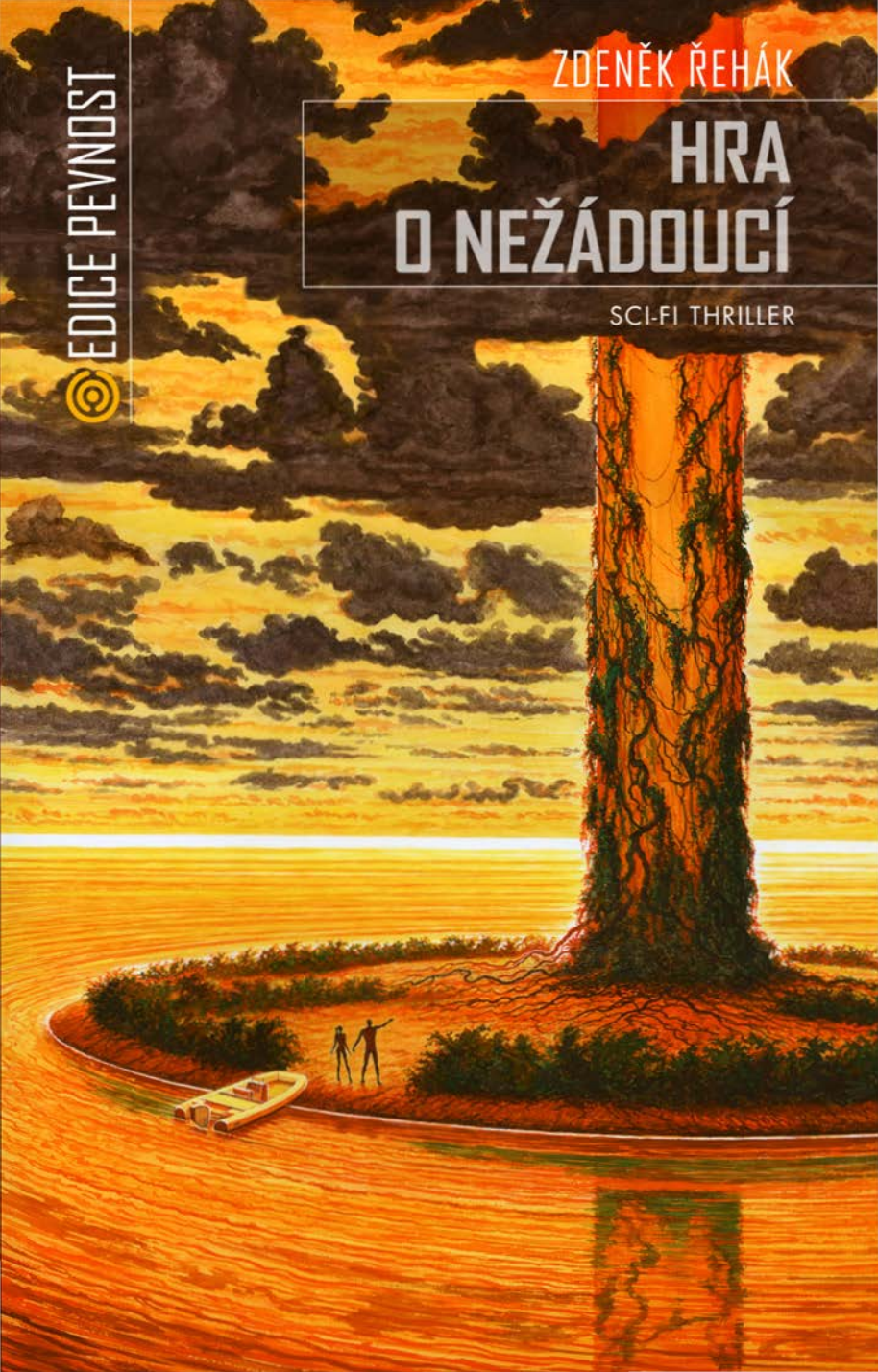

ZDENĚK ŘEHÁK

HRA O NEŽÁDOUCÍ

SCI-FI THRILLER

EDICE PEVNOST

ZDENĚK ŘEHÁK

**HRA
O NEŽÁDOUCÍ**

M. Fibiger

ZDENĚK ŘEHÁK

**HRA
O NEŽÁDOUCÍ**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Zdeněk Řehák, 2015
Cover Illustration © Milan Fibiger, 2015
Cover Art © Lukáš Tuma, 2015
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2015

ISBN 978-80-7425-277-8

Prolog

Když umíral starý Jarri Keikonen, útočili Tamti, ale on už poplašné sirény neslyšel. Zato se mu zřetelně vybavila mrazivá vůně zasněžených lesů tam doma, na severu. Vybavil se mu svistot větru, co prohání sypký sních, a vybavilo se mu brebentění potůčku pod lávkou, kde zamrzal jen v těch největších mrazech. To všechno viděl před sebou tak jasně, jako by tam byl. To všechno viděl a současně mu stydly prsty u nohou a prsty na ruku.

A nos.

KDYŽ U NÁS MRZNE, MÁM VŽDYCKY STUDENÝ NOS, RUCE A PRSTY U NOHOU,

usmál se Jarri Keikonen a maličký Zachariáš Adam se zeptal matky:

„Proč se směje dědeček, mami?“

„Protože je šťastný, Adame.“

„A proč je šťastný?“

„Protože pracoval vždy Naplno a s Maximálním úsilím, Zachariáši Adame,“ řekl otec Zachariáš Keikonen a otřel dědu Keikonenovi pot z čela. Víc udělat nemohl, i když byl lékař.

„Sních,“ zamumlal děd Keikonen a už nevěděl nic o tom, co se děje v okolí. Už byl sám se skučením větru, s tím sílícím mrazem a sněhem, který padal shůry a studil za krkem. A proč? Protože si jako vždycky zapomněl zapnout košili. A proč? Protože mu u krku chyběl knoflíček.

ZATRACENÝ KNOFLÍČEK. JAK TO, ŽE JEJ GERTA
NEPŘÍŠILA?

„Sníh,“ řekl ještě jednou, zřetelně a procítěně a pak už
neřekl nic.

„Co je to sníh, mami?“ Zeptal se malý Zachariáš Adam.

„To je něco, co se dědovi zdálo, synku,“ řekl táta Zachariáš Keikonen a chytil maminku Martu Keikonen za ruku.

A maličký Zachariáš Adam si navždycky zasunul do pa-
měti to podivné slovo

SNÍH.

A taky to, jak otec plakal. Protože maličký Adam svého
otce dosud ještě nikdy plakat neviděl.

KNIHA I

POPRAVA NEVINNÉHO

1.

Tuhle noc poplašné sirény probudily Zachariáše Adama celkem čtyřikrát. Jejich postupně stoupající odporně jektavý tón signalizoval začátek útoku Tamtěch, zhruba hodinu poté se tentýž tón kvílivě snesl z výšin dolů, postupně slábl do ztracena, čímž oznámil Městu konec stavu ohrožení. První signál znamenal pro všechny obyvatele Města povinnost zablokovat vstup do svých bytových buněk či rodinných bytů a pro Ochranu Města to byl povel k rychlému zaujetí bojového postavení na červené linii. Druhý signál znamenal pro každého jedince povinnost oznámit centrále přes osobní identitu bezkontaktní stav, nedošlo-li ke kontaktu s útočníky, a pro Ochranu Města pohov.

Tuto noc tedy Adam dvakrát zablokoval a dvakrát odblokoval vstup do své bytové buňky a následně dvakrát vyslal signál centrále. Ochrana se ovšem proběhla čtyřikrát. Tam, zpět, tam a zase zpět. V plné zbroji dosti značný fyzický výkon. Od doby, kdy zemřel děd Keikonen bylo těch útoků bezpočetně, ale nikdy nebyly tak časté jako v poslední době. Nikdy nebyly dvakrát za sebou za jedinou noc. Parchanti. Jak asi vypadají, pomyslel si Zachariáš Adam

a vybavil se mu obrovský vyschlý dráp vystavený ve vitríně v Síni slávy, jediný prokazatelný úspěch statečné Ochrany Města. Do hajzlu s bestii. I se sirénami.

Zachariáš Adam opět usnul a k ránu se mu zdálo o San-li a o nich. Chránil ji svým tělem a oháněl se proti nim velkým kontaktním obuškem. Oni na oplátku pištěli a snažili se ho zasáhnout těmi ostrými drápy mohutných předních pracek. Jak se tak po Adamovi natahovali, měli anonymní, prázdné, temné tváře, z nichž hladově svítily žluté duhovky se středovými černými úzkými zornicemi.

Když zazněl bzučák centrálního buzení, cítil se Adam strašlivě unavený a bezděky se mu vybavila rána jeho dětství, kdy ještě bydlel v rodinném bytě společně s rodiči a kdy nechtěl vstávat. Tenkrát jej matka Marta Keikonen tahala z postele do chladu a zlobila jej:

„Vstávej, Adame Zachariáši!“

V tu chvíli myslel, že nemá matku rád, že nemá rád ráno, chlad a zvuky z okolí. Vztekal se, a seč mu síly stačily, zavrtával se do hlubin vyhřátého spacího vaku, zatímco jej v něm matka lovila a píchala do něj prstem. Křičivali u toho z plna hrdla a smáli se, a když jej matka konečně vydolovala ven a přivinula jej do svého měkkého a horkého náručí, byl malý Adam připravený prožít den podle pravidel, tedy

NAPLNO

a

S MAXIMÁLNÍM ÚSILÍM.

Jenže to už je strašně dávno, dvaadvacet let od samého počátku. Ted už Adama několik let ráno nebudí matka, ale centrální buzení. Hned po jeho zvuku se začínají celé koleje hýbat, kolem dokola se všichni protahují, prdí, zívají

a při tom naráží do tenkých přepážek osobních buněk, což při rozměrech dva metry deset krát sto dvacet krát sto padesát centimetrů ani jinak nejde. Už aby Městská rada vzala na vědomí žádost, kterou jsme společně se San-Li nedávno podali, napadlo Adama. Je na čase, aby Rada schválila její zplnoletění. Pak budou konečně moci mít potomka a Město jim přidělí krásný společný rodinný byt s toaletou, sprchovým koutem a všemi náležitostmi, které k němu patří. Vlastně je to chytře vymyšleno. Někteří jedinci jsou ochotni v zájmu získání rodinného bytu udělat vše, dokonce se i starat o něco tak náročného, jako je dítě.

Adam se vysoukal ze spacího vaku, rozevřel jej, aby vyvětral, z bočního věšáku sejmul pracovní kombinézu bleděmodré barvy Fakulty všeobecného lékařství a zručně si ji vsedě natáhl. Pak rozevřel vstup do buňky, vysoukal se z ní nohama napřed, zachytil se po paměti generacemi dlaní vyhlazené vodící tyče a sjel po ní tři metry dolů, kde pružně došlápl na podlahu spojovací chodby.

Zaznamenal, že se ze sousedních buněk škrábou další svobodní spolubydlící, ale nezdržoval se jejich sledováním, protože každé zbytečné prodlení pak znamenalo větší tláčenici při ranní hygieně.

Adam hbitě vyrazil ke společným toaletám. Snažil se nevnímat šťouchance od těch, kteří běželi vedle něj, a všudypřítomný chlad, který mu působil nepříjemné mrazení mezi lopatkami.

2.

Na dráze už čekal člen Městské rady a tělocvičný expert Throng. Měl na sobě své oblíbené rudé triko s velikou bílou

jedenáctkou na zádech a o tón světlejší spodky s černými lampasy po stranách. Ve středovém pruhu mezi nimi se třpytily nespočetné stříbrné flitry a jejich třpyt zdůrazňoval sebemenší pohyb jeho svalnatých nohou. S píšťalkou mezi zuby a s bezvýrazným obličejem vydával příchozím počítače kol a zaznamenával si každého, koho vpustil na dráhu, do svého černého elektronického zápisníku. Adam si zavěsil počítač na krk, zařadil se do skupinky vedené Wiliemsem z údržby a celkem snadno s ní udržel krok. Všiml si, že všichni kolem něj mají šedivé obličeje z nevyspání. A taky si všiml, že když běželi kolem Thronga, Wiliems vždy vycenil zuby a nakrabil čelo, aby Throng viděl, že on, Wiliems, běží

NAPLNO

a

S MAXIMÁLNÍM ÚSILÍM.

Adam se tím bavil, dokud neviděl Arantxu. Běžela vzpřímená a pod tenkým cvičebním úborem jí nádherně pružila její nedostižně veliká ňadra se zřetelnými hrboly chladem ztopořených bradavek. Úchvatnost toho poprsí se obecně vysvětlovala nejspíš dědičností, neboť matka Arantxy byla vybavena do života podobně, a hned potom těhotenstvím, což byla práce údržbáře Wiliemse, patrně jediná, u které se nehandrkoval o termín provedení.

Hned za Arantxou běžela drobnými, ale pružnými kroky San-li. Když Adam zaregistroval její útlou prdelku, zašimralo jej v zátylí a ňadra Arantxy byla zapomenuta. Bezděčně přidal. Pak si uvědomil, že má před sebou ještě tři minuty běhu, jenže na zpomalení už bylo pozdě. Toho by si Throng určitě všiml a následovaly by dotazy na téma: Proč jsi zpomalil. A pak možná i celkové vyšetření u otce

Zachariáše Keikonena, záležitost otravná až hrůza. Zaťal zuby a v závěru předstihl skupinu vedenou Wiliemsem o celé jedno kolo. I tak však byl dnes podle počítáče o dvě kola pozadu za svým osobním průměrem. To ta noc a Tamti, uvědomil si se značnou rozmrzelostí, když předával data z povinné ranní dvacetiminutovky centrálnímu počítači sportovního areálu.

Počkal na odevzdávku San-Li a díval se, jak se k němu blíží. Měla teple hnědé zářící oči a mírný, něžný úsměv s maličkým důlkem v levé tváři. Potlačil v sobě touhu se jí vrhnout vstříc a přitom si uvědomil, jak se v poslední době jeho cit k ní stále zvětšuje. Když k němu přistoupila, objal ji kolem ramen a políbili se.

„Jdeš se mnou do bazénu?“ Zeptal se Adam a lehce jí přešel dlaní po útlých zádech.

„Dnes ne, Adame. Dnes mám naspěch. Dnes přijde na exkurzi tvoje matka s dětmi z mateřinky. Chci být v Zahradě co nejdříve, abych se mohla připravit,“ řekla s úsměvem.

„Já půjdu jako vždycky. Bez plavání nepovažuji den za řádně zahájený,“ řekl Adam a přesunul dlaň ze zad na důvěrně známý zadeček. Byl pružný, kupodivu chladný a zdálo se, že přibyl na objemu. Potěšitelná informace tak časně z rána, pomyslel si.

„Uvidíme se?“

„Chceš?“

„Já chci vždycky.“

„Po práci?“

„Ne. Hned,“ řekl Adam a pevně San-li obejmul. Tak jak stála, sahala mu temenem přesně pod bradu.

„Pušť, Adame. Udusíš mě,“ smála se.

„Tak ať,“ řekl Adam a ještě pár sekund počkal, než uvolnil sevření svých svalnatých paží. Chvilí stáli naproti sobě a obdivně se pozorovali.

„U Jezera jako obvykle,“ řekla a rychle jej políbila na rozloučenou.

Díval se za ní, na její kroužící boky, drobný a ladný krok, dokud nezmizela v zákrutě spojovací chodby.

Otevřeným vstupem vklouzl do plaveckého areálu. V kabině pro sektor Modrá se vysvlékl, dal své věci do igelitového pytle se svou jmenovkou a pověsil jej na volný věšák. Pak po pružici a perforované podlaze přešel k bazénu.

Voda byla krásně čistá a měla barvu modravého dna. Adam se kolem sebe rozhlédl. Byl zde zatím sám. Přesně tak, jak to měl ráno nejraději. Vystoupil na blok, odrazil se a šipkou skočil do vody. Měla přesně očekávanou teplotu, která tajila dech. Jen při prvním kontaktu se zdála být cítit o poznání víc chlorem, než bylo obvyklé. Možná, že se mi to jenom zdá, pomyslel si Adam, když začal brázdit bazén mohutnými tempy z jednoho konce na druhý. Brzy zapomněl na vše. Na chlor. Na San-Li, kterou byl před chvílí plný. Protože když se dělá něco

NAPLNO

a

S MAXIMÁLNÍM ÚSILÍM,

není v hlavě místo na nic jiného. A to je dobře. To blahodárně odstraňuje Stres, jednoho z největších nepřátel lidstva.

3.

Na doktora medicíny a člena Městské rady Zachariáše Keikonena se centrální buzení nevztahovalo. Jeho osobní čas

byl spočítán dle tělesných biorytmů, takže se probouzel pravidelně sám, prakticky přesně se signálem osobního času.

Jako každé ráno rázně roztrhl svorky spacího vaku, několikrát se zhluboka nadechl, aby prokysličil tkáň, protáhl se na pravém pak levém boku tak, aby uvolnil spánkem zablokované obratle a žebra, vysoukal se ze spacího vaku a svižným krokem vstoupil do toalety, kde nejdříve uvolnil svou tělesnou vodu a potom v malém tělocvičném koutě se dal do krátkého, ale intenzivního cvičení svého svalnatého a dobře vyvinutého těla. Celou ranní akci zahájil jednadvacetkrát opakovanými sériemi cviků z cyklu Pěti Tibeťanů, pokračoval malou sestavou na hrazdě a na závěr se posadil na bicykl a se zátěží sto čtyřiceti watů šlapal intenzivním tempem patnáct minut, přičemž na displeji mu přístroj servíroval klíčové hodnoty informující o aktuálním stavu jeho organismu. Jeho čtyřicetileté tělo vykazovalo dle těchto hodnot fyzické stáří o deset let menší. Doktor Keikonen to kvitoval s vnitřním zadostiučiněním.

Ukončil rozcvičku a vstoupil pod masážní trysku ve sprchovém koutě. Jakmile spustil vodu a pocítil rozkoš z bijících ledových provazců, pocítil zároveň i znatelně citelnější závan chlorovaného pachu vody. Byl to sice jen závan, snad pouhá čichová domněnka, ale i to byla informace. Protože vždy je třeba být ve střehu, neboť stále existuje možnost

NEDBALOSTI

a ještě horší možnost

PORUCHY S NÁSLEDNÝM OHROŽENÍM INFEKČÍ.

A to by byl průšvih.

Doktor Keikonen pohlédl na biologickou signalizační doutnavku vedle sprchy. Svítala bledým, uklidňujícím zelenkavým svitem, informujícím pozorovatele, že vše

je v naprostém pořádku. Jenže podobně uklidňujícím způsobem už potřetí v tomto měsíci zněly v noci sirény signalizující začátek i konec útoků Tamtých. Příliš mnoho uklidňujících informací najednou v poslední době. O důvod víc je probrat v dnešní Radě.

Osušil se pod proudem horkého vzduchu a vrátil se zpět do místnosti. Obešel své lůžko a naklonil se nad lůžkem své ženy Marty. Té ženy, která porodila a vychovala Zachariáše Adama a předala mu některé ze svých vlastností takovým způsobem, až měl Keikonen někdy pocit, že je Marta první ženou ve městě, které se podařilo obelstít genetiku. Ležela nyní naznak, v bledém obličejí pootevřené rty a tichounce oddechovala. Po jednadvaceti letech soužití stále pěkná, stále žádoucí. V úsporném osvětlení se zdály její černé husté vlasy bez jediné stříbrné nitky, což je u čtyřicetileté ženy, která vychovala dítě, malý zázrak, pokud si vlasy nebarví, pochopitelně. A Zachariáš si byl jistý, že tuhle kosmetickou úpravu jí holička Karrin nedělá, a pocítil nad tím kdesi uvnitř dětinskou pýchu a současně objevil ve svých tríslech zárodek žádostivosti. Pohlídl svou ženu po vlasech, sjel dolů po šíji a vsunul dlaň do vyhrátého tepla vaku. Nahmatal její plné ňadro a vzal je jemně do dlaně. Ještě nedávno by na tohle velmi živě reagovala. Stačilo pak ruku vsunout na pevný bok a důvěrně známé břicho a den se od rána vybarvil do krásna. V poslední době však tomu tak z neznámých příčin nebylo. Poslední dobou jevila Marta zjevné známky nechutě a nezájmu a nebyla schopna ani ochotna to vysvětlit. Zčista jasna ji přestalo milování bavit. Ani teď tomu nebylo jinak. Maličko pootevřela víčka, nuceně se koutkem úst usmála, pohlédla Zachariášovu dlaň a překulila se na bok, zády k němu.

Pocítil nad tím silnou rozmrzelost, skoro tak silnou jako byla jeho probouzející se žádostivost, kterou teď musel silou vůle potlačit, čímž pochopitelně provokoval STRES.

Zachariáš Keikonen jemně, ale rozhodně, svou ruku vyprostil, stáhl ze stropního věšáku svou bleděmodrou kombinézu, dost rychle si ji oblékl, upravil si po paměti své krátké vlasy a rázně opustil byt.

Na chodbě musel čekat u přivolávacího výtahu svého sektoru, přičemž podrážděně zaregistroval, že signalizační světlo plošiny stále nesvítí, ačkoliv to údržbáři Wiliemsovi už třikrát urgoval. S pomocí výtahu snadno zdolal dvě patra, která jej dělila od hlavní třídy Modrá. Vlevo od východu sejmul ze stojanu svůj bicykl, nasedl na něj a po Modré vyrazil k jídelně na snídani.

Město už kypělo životem. Po cestě potkal údržbářskou četou svištící na kolech směrem k Jezeru, kde nejspíš při nočním útoku Tamtých došlo k nějakému poškození signalizačních soustav. V podchodu blízko křižovatky se Zelenou zaregistroval další nesvítící zdroj, samozřejmě, jak jinak, opět sektor Wiliems, pomyslel si Keikonen a přesně věděl, co mu na to Wiliems odpoví, a to sice, že svítidla řady Gé již dávno nejsou a předělat na Géčka cokoli jiného je krajně obtížné, v čemž jej, pochopitelně, podpoří předseda Johnson, neboť Wiliems je jeho chráněncem. Ve chvíli, kdy Keikonen pomyslel na Johnsona, si uvědomil, že se mu opět o stupeň zhoršila nálada, což není u člena Městské rady žádoucí, neboť ve špatné náladě se zpravidla nečiní dobrá rozhodnutí.

Keikonen odstavil kolo do stojanu a vstoupil do poplázdné jídelny. Ze zásobníku vyjmul svou snídani a s nejvyšší možnou rozladěností si uvědomil, že na to,

na co měl chuť včera, nemá ale vůbec chuť dnes. A pak si taky uvědomil, že je to nejspíš tím, že kamkoli se podívá, vidí ženu, s horkou náručí, čekající, toužící, vstřícnou. To byl tedy hlavní důvod ranní rozlady, nenaplněná sexuální touha.

Uklidněn tímto zjištěním, které ovšem na daném problému v tuhle chvíli neřešilo nic, se pustil Keikonen do snídane. Při té příležitosti si umínil, že si na tohle téma co nejdříve s Martou promluví, protože člen Městské rady se musí na sto procent zabývat aktuálními úkoly a nemůže se rozptylovat myšlenkami na jakési tak snadno řešitelné tělesné záležitosti. Když si to během snídane náležitě ujasnil, měl pocit, že se mu nálada o poznání zlepšila.

Dojedl, vzal použité nádobí a odnesl je k centrální sběrně. Ze tří jídel k obědu si vybral dietu číslo jedna, protože mu to po posledním centrálním vyšetření Makarov doporučil. Stiskl tedy na objednávkě jedničku, což byla ryba, a s odevzdaností si uvědomil, že na rybu nemá ani v nejmenším chuť. Těsně vedle něj si bez sebemenšího zaváhání objednával strážce Síně Gurr. Prováděl úkony naprosto soustředěně, uvážlivě, s jistou gurmánsko-vědeckou rozkoší a Keikonen si bezděky připomenul, že to byl právě Gurr, který kdysi dávno připravil Martu o panenství. Jakkoliv to byla událost stará a dříve v něm vyvolávala spíše úsměv, pokud na to v řídkých případech přišla řeč, pocítil nyní ke Gurrovi těžko racionálně vysvětlitelnou, ale také těžko zvladatelnou averzi, takže se od něj raději odvrátil. Ocítl se tvář v tvář rozesmátému Kutalkulúbovi a uvědomil si, že Kutalkulúba patří mezi lidi, které i po ránu rád střetává.

„Naplno, Kuto.“

„S em-ú, Zachariáši. Vidím, že nejsi sám, kdo po dnešní rušné noci je vyspinkán ne zcela do růžova, což by mohl být koneckonců docela dobrý důvod ke kolektivnímu zamýšlení. Jdeš do zasedačky?“

Zachariáš přikývl a všichni tři představitelé města vyšli z jídelny. Na protější straně třídy nastoupili do výtahu, který je vynesl do druhého patra. Na konci spojovací chodby svítilo bílé světlo zasedacího sálu. Před vstupem se právě upravovala inženýrka Blanchardtová. Trvalo jí více než rok, než se vzpamatovala ze smrti svého muže. Ještě nedávno na sebe příliš nedbala a po ránu mívala zarudlé oči, teď už to bylo jiné. Když zpozorovala přicházející trojici, usmála se na ně rty ozdobenými leskem. Ve vstupu jí dal Keikonen galantně přednost a ona kolem něj proplula s ladností jezerního člunku. Nechala za sebou brázdu zvlněného vzduchu příjemně kořeněnou vůni ženského pižma. Zachariášovi se bezděky rozšířilo chřípí a Kutalkulúba se vědoucně zachechtal.

„Když jí řekneš, tak ti dá,“ řekl tiše.

Blanchardtová musela něco zaslechnout, protože se otočila a zpřímá pohlédla Keikonenovi do očí. Její byly hnědé, teplé, obklopené sítí drobných vrásek, ale pořád ještě oči živé a slibující. Keikonen tomu pohledu čelil slabou sekundu, ale pak zbaběle uhnul. Až jak dopadne pohovor s Martou, pomyslel si zatvrzele.

Rozesadili se kolem U-stolu před obrazovkou Jumbotronu, každý na své místo a zahleděli se na ukazatel centrálního času nad ovládacím panelem. Seděli ukázněně, tiše a čekali, tak jako všechna rána. Po Keikonenově levici vedoucí Zahrady mohutný Kowalski, vedle něj Eisenhardt, vedoucí dílen, zasmušilý strážce Síně Gurr, maličký Pereira

z opravy obuvi, tělocvikář Throng a naproti architekt Kutalkulúba, který právě něco smyslného šeptal do ouška tiše se řehonící ekoložce inženýrce Blanchardtové.

Přesně se signálem označujícím osm hodin se rozevřel postranní vstup a objevil se předseda Johnson.

4.

Několika energickými kroky dosáhl svého místa ve vrcholu U-stolu a neproniknutelným pohledem svých černých očí přehlédl přítomné.

„Naplno,“ pozdravil řezavým hlasem.

„S maximálním úsilím,“ odpověděli všichni téměř jednohlasně a Johnson se posadil.

„Zahajuji zasedání dnešní Rady. Body, které jsou na programu: Zaprvé, zplnoletění holičky Karrin. Zadruhé, žádost o povolení druhého těhotenství pracovnice šicí dílny Miriam Mikové; zatřetí žádost o Společné žití pracovnice Zahrady San-li. Začtvrté, pochvala údržby ze sektoru Modrá za mimořádně dobrý výkon při výpadku topného systému v sektoru. A zapáté – porod Nikol Jonesku, sice jako hlavní bod, ale plovoucí, protože čas porodu, jak je všeobecně známo, nelze určit tak zcela přesně. Jednání samozřejmě přerušíme okamžitě, jakmile se porod rozběhne. Má někdo něco k navrženému programu?“

Kratičká pauza, kterou Johnson udělal, byla opravdu příliš krátká na to, aby se Keikonen odpoutal od svých vnitřních problémů, které mu nastolilo dnešní ráno.

„Nikdo nic? Začneme tedy s Karrin.“

Johnson se natáhl k ovládací klávesnici Jumbotronu a na mohutné obrazovce se v nadživotní velikosti zazubila

kadeřnice Karrin, noční můra mužské populace Města. Ve zvětšené verzi působily její proporce obzvláště lákavě, takže většina Rady bezděky zbystřila. Ani Keikonen se při pohledu na její příjemné křivky neubráníl zasněnému úsměvu.

„Holička Karrin podala v posledních třech letech již sedmkrát žádost o společné žití a sedmkrát hned v zápětí přišla o stálého partnera. Ten poslední to vzdal ani ne před týdnem,“ řekl Johnson suše. Pokud na něj obraz Karrin učinil nějaký dojem, nedal to na sobě znát.

„Příliš mnoho temperamentu na jednoho,“ poznamenal Eisenhardt.

„Hotová včelí královna,“ podotkl Kutalkulúba a vedle něj sedící Blanchardtová se lehce usklíbla. Kdysi se ve Městě šušovalo, že i Kutalkulúba na krátkou dobu zahříval Karrinin spací vak.

„Vtip je v tom, že pozítří má stanovený poslední termín ke zplnoletění. Bude jí pětadvacet,“ řekl Johnson.

„Nemá přeci smysl ji zplnoletovat, když nemá stálého partnera,“ namítl Pereira.

„Ano. Partnerská dvojice by nebyla úplná,“ přidala se Blanchardtová.

„Nejsou zde záruky, že udrží rodinu,“ řekl Throng.

„Střídá chlapy jako ponožky,“ poznamenal Kowalski.

„To všechno je pravda. Jenže jí končí období,“ řekl vážně Johnson.

Rozhostilo se ticho. Celá Rada usilovně přemýšlela.

„Zkusme se na to podívat takhle,“ přerušil to ticho Johnson.

„Karrin má sex ráda, což je všeobecně známo. Je prostě hypersexuální. Možná i nymfomanka, jak tady chce říct

kolegyně Blanchardtová. Na druhou stranu však bezpečně víme, že po dítěti docela touží a taky velice touží po městském rodinném bytě. To jí samozřejmě nemůžeme mít za zlé, ba naopak, protože rodinný byt nám slouží jako jedna z motivací k založení společné domácnosti. Touha Karrin po bytě je však dokonce tak silná, že dle mého soudu bude stačit spolu s dítětem jako stmelovací faktor rodiny a ta se udrží.“

„Nemá ale partnera,“ připomněl Throng.

„Při jejím apetitu si můžeme být jisti, že si ho v rekordně krátkém čase najde,“ řekl klidně Johnson. „Nemůžeme si prostě dovolit jen tak promarnit termín u mladé a zdravé ženy. Navrhují zplnoletit. Hlasujme.“

Každý stiskl svůj identit a v pravém rohu Jumbotronu se objevilo skóre šest ku třem.

„Šesti hlasy v prospěch bude Karrin zplnoletěna v daném termínu. Myslím, že vzhledem k jejímu končícímu období jsme podstoupili únosné riziko. Půjdemě dál.“

Johnson se opět naklonil vpřed, přešel klávesnici Jumbotronu a Karrin zmizela. Místo ní se v nadživotní velikosti objevila pracovnice šicí dílny Miriam Miková a vedle ní zhodnocení zdravotního stavu. Podle posledního centrálního vyšetření byl dobrý. Bez námitek k zplnoletění, podepsán doktor Makarov.

„Tato záležitost je podle mého názoru vzorově jednoduchá. Miriam je zdravá, pracuje Naplno a s Maximálním úsilím, žije v harmonickém partnerském vztahu, osobně navrhuji schválit. Hlasujme,“ řekl Johnson a tak jak předpokládal, na obrazovce Jumbotronu se objevilo skóre devět nula.

„Jednomyslně schváleno. Přejdeme k bodu tři, žádost o společné žití pracovnice Zahrady San-li.“

Miriam Miková zmizela. Místo ní se objevila drobná postava pracovnice Zahrady San-li a vedle ní heslovitě osobní charakteristika, zhodnocení zdravotního stavu a současný partner, s kterým chce založit rodinu.

Zachariáš Adam, přečetl si Keikonen a pocítil malý osten v hrudi. V tom ostnu se ozvala vzpomínka na čas, kdy on sám čekal na to, až Rada uzná žádost Marty a zplnoletí ji. Perpetuum mobile. Věčný kolotoč. Život dává život. Život jako cíl. Mezi dvěma cíly vata. Já jsem vlastně už svůj cíl splnil. Teď už mám před sebou jen klamný cíl, pomyslel si Keikonen a bezděky se malinko otrásl.

„Všichni souhlasí. Máš něco proti té žádosti, Keikonene?“

Hlas Johnsona jej vrátil do reality. Zmačkl svůj identit v kladném smyslu. Na obrazovce, vedle tváře San-li naskočilo skóre devět nula.

„Výborně. Žádost o společné žití je Radou schválena. Po zplnoletění a potvrzené následné graviditě bude dvojici přidělen městský rodinný byt,“ uzavřel Johnson.

Takže tohle je budoucí žena Zachariáše Adama. Tichá, mírná, usměvavá, bude s ní mít klidný život, pomyslel si Keikonen. Pak jej napadlo, že dalším bodem dnešního programu je udělení pochvaly údržbě sektoru Modrá, tedy údržbě vedené Wiliemsem. Rozhodl se tento bod poněkud zpestřit.

5.

Prdeláč dřepěl na bobku u lůžka své ženy, střídavě překládal váhu z nohy na nohu podle toho, jak mnoho mu mravenčila, ale setrval takto, v této nepříjemné poloze, protože chtěl být své ženě co nejbližší. Svými mohutnými

dlaněmi ji jemně hladil po vzedmutém břiše, po rukou, po předloktí i po oteklé a unavené tváři a stále se ji snažil uchlácolit a uklidnit, snažil se jí dodat sebevědomí a sebedůvěru, ale šlo to ztěžka. Člověk, který sám nemá pocit jistoty, nemá z čeho tu jistotu dodávat druhým.

„Neboj se, Nikol. Všechno bude v pořádku,“ opakoval už asi po padesáté a opět přenesl váhu z nohy na nohu, přičemž se mu ze strany na stranu převalily mohutné kýty a stejně mohutné polokoule jeho zadnice, zdroj jeho přezdívk, která se natolik vžila, že si snad už nikdo ve Městě nevzpomněl na jeho původní jméno Ilje Jonesku. Pro veškeré okolí byl prostě Prdeláč a vcelku dobromyslně na tuto přezdívk slyšel. Někdy mu tak v žertu řekla i jeho žena. Doma. Někdy. Jenže dnes jí do žertu nebylo. Nikol Jonesková-Prdeláčová každým okamžikem čekala porod. Každou minutu očekávala alarm, který přivolá doktora Makarova, a každá minuta, která ji k této minutě přibližovala, ji naplňovala vnitřním, těžko sdělitelným napětím, srozumitelným jen pro ty ženy, které už někdy o své dítě přišly, tak jak se to už Nikol stalo před dvěma lety. Tenkrát potratila v šestém měsíci a jinak zcela normálně se vyvíjející plod mužského pohlaví nepřežil. Nikol se z toho jen velmi těžce vzpamatovávala a zanechalo to v ní trvalou stopu, i když si to snažila nepřipustit.

Cím více se ta důležitá chvíle blížila, tím více se zesilovalo vnitřní chvění, které se hrozilo překulit v děs. Bylo to skoro stejně tak silné, jako byla silná touha Nikol po potomkovi. V pětadvaceti letech už ženy zpravidla mají na takovou touhu nárok. Příroda se prostě zapřít nedá.

„Neboj se, Nikol. Všechno bude v pořádku. Uvidíš. Bude to chlapec, říkal to přece Makarov. Zdravý chlapec,

kluk jak cumel. Vše je v pořádku. Ozvy vidíš na obrazovce, a jestli chceš, já ti je zesílím, abys je mohla i slyšet," nabídl se Prdeláč a taky hned natáhl ruku k ovladači a nemocniční pokojík okamžitě zaplnily dobře slyšitelné, rychle za sebou jdoucí dunivé údery.

„Jeho srdce,“ zašeptala Nikol a položila si dlaně na břicho.

„Krásně tluče. Co je, Nikol?“ Zeptal se Prdeláč úzkostlivě.

„Mám zase stahy. Bolí to.“

„Skočím pro Makarova. Dotáhnu ho sem, kdybych jej měl vzít za uši,“ nabídl se Prdeláč a naznačil svýma obrovitýma rukama, jak by doktora přinesl. Vyznělo to směšně a Nikol se usmála.

„Ne. Není potřeba. Jakmile budou stahy signalizovat pravidelnou porodní činnost, zapne se alarm automaticky a Makarov přiběhne. Uvidíš,“ řekla, ale přece se jí trošku chvěl hlas.

„Jaké mu dáme jméno, Nikol,“ zeptal se Prdeláč, aby ženu rozptýlil a položil svou mohutnou dlaň na břicho, aby cítil ztužení a místo, kde ten malý rošťák kope. Ptal se na jméno a přitom ho už měl vybrané. Podle letošních pokynů městské matřiky se mělo pohybovat od písmene Gé po písmeno Jé. Rozhodl se pro Gustav. To je chlapské a silné jméno pro statné a silné potomky rodu Jonesků. Bude stejně silný jako táta. Bude to obrovitý platný chasník. Bude mít ruce jako lopaty, silná stehna a chuť k práci. Prdeláč dvě mu budou říkat, pomyslel si Prdeláč jedna a dobromyslně se usmál.

„Henri,“ řekla Nikol tiše a pod nosem se jí perlily kapičky potu. Na rozdíl od mohutného syna si představovala

syna něžného, jemného, subtilního. Ne snad, že by Prdeláče neměla ráda, ale nedovedla si představit ještě jednoho, podobně velkého halamu ve své blízkosti. Jméno Henri se jí v mysli spojilo s představou syna takového, jakého si ve svých snech vysnila.

„Dobře. Bude to Henri,“ řekl Prdeláč a ani na vteřinu nezapochoyboval, že se Nikol rozhodla správně.

V tu chvíli Nikol sevřela rty a pěsti. Ve stejný okamžik se na monitoru a současně kdesi v pozadí ozval nepřehlédnutelný a pronikavý zvuk alarmu. Signalizoval rozbíhající se porod, pravidelnou porodní činnost dělohy. Pět vteřin poté se v pokojíku objevil muž v bledě modré kombinéze, s mohutnou lesknoucí se pleší a modrýma, laskavými očima.

„Jsi připravená, Nikol?“ Zeptal se a pokynul Prdeláčovi.

„Jsem, Sašo.“

„Jsi připravený, Ilje?“

„Jsem, Sašo.“

„Takže fajn. Pomůžeš mi ženu převést na sálek a pak vystřelíš.“

„Jasný?“

Doktor Makarov odbrzdil lůžko a vcelku pranepatrnou silou je uvedl do pohybu směrem ven z pokoje, přes chodbičku ke vstupu s velikým, nepřehlédnutelným nápisem
PORODNÍ SÁL.

Vstup do něj byl široce rozevřen a kromě světla se zevnitř linula příjemná, relaxační hudba, spolu s těžko definovatelnou, příjemnou, lehce aromatickou vůní. Prdeláč položil svou mohutnou tlapu doktoru Makarovovi na předloktí.

„Sašo,“ zašeptal Prdeláč.

„Ano?“

„Dopadne to dobře?“

„Určitě,“ kývl Makarov.

„Alespoň nevím o ničem, co by bylo na překážku. Buď klidný. A neboj se. Ještě to nějaký čas nebude. Stahy jsou sice v krátkých intervalech, ale ještě tady není Zulejda a bez Zulejdy, to bys měl vědět, se nerodí,“ usmál se Makarov a Prdeláč mu úsměv nejistě vrátil.

„Půjdu tedy na Zahradu, Sašo. Dáš mi vědět, jo? Můžu se spolehnout, že mi pak dáš hned vědět?“

Lůžko se ženou už bylo skoro v sále. Prdeláč na ně položil svou tlapu a hravě je zastavil. Pak se naklonil ke své ležící ženě, která už byla duchem někde jinde, u toho, co ji čeká, u toho, co přijde.

„Dopadne to dobře, Nikol. Věřím ti,“ řekl a políbil ji na tvář.

Doktor Makarov ho mírně vystrčil zpět na spojovací chodbu, vtačil lůžko s Nikol dovnitř, ještě jednou se na Prdeláče povzbudivě usmál a vstoup do porodního sálu se za ním a Nikol zavřel.

Dopadne to dobře, pomyslel si Prdeláč. Dopadne to dobře. To říkal před rokem Makarov také. A co když to vzdor všemu ujišťování nedopadne opět dobře? Co potom? Na tohle Prdeláč nenašel odpověď. Příliš svou drobnou ženu miloval, než aby si připustil možnost se špatným koncem.

Ještě dvě tři sekundy postál, pak se svěšenou hlavou pomalým krokem opustil nemocnici. Za jeho zády svítil nápis

PORODNÍ SÁL.

NEVSTUPOVAT.

Zářil rudě.

6.

V podstatě okamžitě se zvukem alarmu se Zulejda vymkla z chlupatého náručí velitele Ochrany Města Denka, prosmkla se pod jeho svalnatou paží a sklouzla na zem vedle lůžka.

„Co je,“ zabreptal z polosna.

„Porod. Prdeláčová bude rodit. Spi klidně dál,“ řekla a v toaletě nabrala vodu do dlaní a omyla si s ní obličej, krk a prsy. I zezadu vypadala skvostně. Dlouhé rovné nohy, tak akorát, ani moc štíhlé, ani moc silné, krásně tvarovaný pevný zadek s oválnými hýžděmi, útlý pas s jemnými hrbolky obratlů v sametové kůži nad ním. Jak tak stála mírně rozkročená a pouštěla si ze zdroje do dlaní vodu, prosvítaly jí mezi stehny plavé chloupky ohanbí a vytvářely takto zcela nepřehlédnutelnou svatozář. Podřimující Denk tenhle zrakový impuls zaregistroval a vzdor únavě z probdělé noci okamžitě zabral. Kdesi u dna ještě nedávno úplně vybrakovaného a domněle zdecimovaného těla se ozval zárodek zbrusu nové žádostivosti.

„Pojď si ke mně ještě na chvilku lehnout,“ zaškemral.

„Slyšels alarm. Sděluje mi, že mám práci,“ řekla Zulejda a postavila se pod sušič. Stála teď k Denkovi čelem a ten výhled jej přinutil polknout na sucho.

„To ty noční útoky Tamtěch. Prostě mě to hodně vyčerpalo. Ale teď by to bylo stoprocentně lepší. To ti slibuju.“

Přešla k věšáku, kde měla složené věci a vylovila z nich kalhotky. O Denka se v tu chvíli pokoušela mrtvice.

„Hele. Zulejdo. Co kdybychom spolu žili? Co říkáš? Co kdybychom spolu zažádali o společné bytí a založili si rodinu,“ řekl a spustil nohy z lůžka.

Oblékla si kalhotky a zvedla pracovní kombinézu. Nezdálo se, že by ta slova nějak vnímala.

„Za chvíli ti bude pětadvacet. Pak budeš mít utrum. Nikdo ti už těhotenství nepovolí. Proč vlastně nemáš dítě? Mohla bys mi říct, proč bys se mnou nemohla mít dítě? Sama pomáháš přivádět děcka ve Městě na svět a přitom je nemáš. Proč nechceš?“

Postavila se proti němu oblečená, připravená ke své povinnosti a jediným prohrábnutím dlaně dala svým kratičkým plavým vlasům ten správný tvar. Vyzařovala z ní síla, vůle a pohotovost k akci. Při pohledu na ni se až zatetelil touhou ji zařadit do městské Pohotovostní ochranné jednotky, které velel.

„Poslechni, Richarde, na rovinu. Přišels do špitálu dneska k ránu s tím, že sis v práci poranil prst. Prst jsem ti ošetřila, ty ses tady vykoupal a pak ses ještě se mnou pomiloval. Ber to, prosím, tak jak to je a ze svých úvah o budoucnosti mě vynech. Takže já teď jdu do práce a ty dělej dál, jak uznáš za vhodné, veliteli našich ochranných sil. Naplno.“

„Zulejdo!“

„Ano?“

„Já tebe miluju. Miluješ ty mě?“

„Ne.“

„Nechtěla bys se mnou žít?“

„Ne.“

„Tak proč jsi se mnou spala? Co?!“

„Protože když mám službu, tak většinou nemůžu usnout a noc je dlouhá. No a taky jsem na to měla jaksi chuť a s tebou jsem to ještě nedělala. Upřímně řečeno, mohla jsem si ponechat iluze, Richarde. A teď mě omluv.“

Zulejda ťukla kotníkem svého ukazováku velitele bezpečnostních sil Města do čela a vyklouzla z inspekčního pokoje na nemocniční chodbu.

„Ty mě nechceš, protože pořád táhneš s Makarovem, že jo!“ Křikl za ní vztekle. Uslyšel z chodby její vzdalující se smích.

Alarm u lůžka se ozval podruhé.

„Kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp. Jsem zvědavěj, jak se budeš smát, až tomu doktorskému smradovi jednou zakroutím krkem,“ zasyčel na duši raněný Denk a pak se začal zlostně oblékat.

7.

Rozdělili se nepozorovaně. Na počátku stál Keikonen osamoceně, protože z něj promluvila ranní podrážděnost. Postupně se však k němu přidal i Kutalkulúba.

„Souhlasím s Keikonenem a vůbec si nemyslím, že by úsek vedený Wiliemsem měl obdržet pochvalu za zákrok při opravě topného systému, když veřejné osvětlení svěřeného sektoru nestojí za nic. I já mám dojem, že za určitých okolností neměříš všem stejně, Johnstone.“

„Chceš tím naznačit, že mám své oblíbence?“

„Ano.“

Johnson pokrčil rameny.

„Hlasujme. Kdo je pro pochvalu údržby sektoru Modrá, zvedne ruku,“ řekl a sám ruku zvedl jako první.

Vcelku bez zaváhání ji zdvedl Throng, Kowalski, Einsenhardt, Mordechai Gurr, po kratším zaváhání i Pereira. Blanchardtová se zdržela hlasování a tvářila se neutrálně.

„Šest ku dvěma, jeden se zdržel hlasování. Údržba sektoru Modrá vedená Wiliemsem dostane navrženou pochvalu,“ uzavřel Johnson.

„Fajn. Wiliems má svou pochvalu, ať se s tím vypořádá podle svého svědomí sám. Jsou zde ale ještě jiné věci. Mám třeba na mysli v poslední době se stále množící útoky Tamtěch,“ řekl Keikonen.

„Když jsem na počátku sezení navrhl program, nevnesl jsi námitku ani návrh ke změně programu,“ namítl Johnson.

„Podívej, předsedo. To je sice fakt, ale prostě to tady je a na pořad jednání by to přišlo stejně, a to dřív nebo později. I podle mého názoru je frekvence poplachů nemsmyslně vysoká. Dvakrát za noc to nepamatuju, co jsem živ. Tohle tedy rozhodně není samo sebou a měli bychom si o tom pohovořit a zamyslet se nad tím,“ přidal se Kutalkulúba.

„Souhlasím s Kutalkulúbou,“ řekl Gurr a rázem byli tři.

„Ani já si nemyslím, že by byly počty nočních poplachů přiměřené. Pokud vím, tak byl vždycky tak maximálně jeden do měsíce a schválně si můžeme spočítat, kolikrát byly v poslední době. To nikdy před tím nebylo a to musíš uznat i ty, předsedo,“ přidala se Blanchardtová a čtverácky mrkla na Kutalkulúbu. Opravdu se zdálo, že truchlení po zemřelém druhovi je pro ni definitivně uzavřenou kapitolou.

„Na klesající výnosy v Zahradě upozorňuji každou radu. Poslední sklizeň salátu byla oproti průměru nižší o devět procent při stejném počtu hlávek. To znamená hodně, Johnson, a týká se to i jiných plodin,“ přidal se Kowalski.

„Lidský faktor. To už jsme si několikrát vysvětlili, Lešku,“ namítl mrzutě Johnson. „Když pro to něco uděláte, bude sklizeň nadnormální.“

„Bože,“ řekl Kowalski a zvedl oči v sloup.

„Dnes ráno jsem cítil ve vodě chlór. Po mém dotazu mi můj čichový vjem potvrdil i Adam. Voda dnes ráno kolem sedmé byla přechlorovaná a čidlo nereagovalo, předsedo,“ pokračoval Keikonen a všichni věděli, že při použití oficiálního oslovení začíná jít do tuhého.

„Musím se přidat a potvrdit, že i výnosy z řasového pole klesají a v rybím chovu dosáhly mutace povolenou horní hranici,“ řekla odbornice na řasy a chov vodních živočichů Blanchardtová.

„Propánakrále, hoši a děvčata, přece se nebudeme hádat,“ vložil se do toho cvičitel Throng, ale už bylo pozdě. Atmosféra v zasedačce citelně zhoustla.

Všechny páry očí se obrátily k Johnsonovi, protože očekávaly výbuch. Kupodivu se nekonal. Předseda jen pevněji sevřel své tenké rty a naklonil se k ovládacímu panelu Jumbotronu. Něco na něm stiskl a v zápětí se na obrazovce objevila místnost z majákové věže Jezera. Místnost byla prázdná, jen na stole, přímo proti snímací kameře, ležela zapomenutá žlutá pracovní rukavice. V levém rohu Jumbotronu zářilo červené světlo a jako zvuková kulisa znělo nepříjemně pronikavé ječení alarmu. Naštěstí ne dlouho. Na obrazovce se objevila vrásčitá tvář strážce Jezera Jamamota.

„Zde stanoviště Jezero. Příjem,“ řekl třaslavým hlasem.

„Zde Městská rada. Naplno, Jamamoto,“ odpověděl Johnson.

„S maximálním úsilím, Johnstone. O co jde?“